

Сећања једне учитељице

У школи „Душко Радовић“ радила сам од њеног оснивања. У то време људи су се досељавали и насељавали Сремчицу. Било је много деце и јавила се потреба да се школа подели.

Те 1992. године почиње са радом Основна школа „Душко Радовић“ у новој школској згради.

Одељења су била велика, са преко 35 ученика. Вредно се радило и постизани су врхунски резултати. (Приватни часови су били веома ретки.) Деца су била лепо васпитана и вредна.

Било је то врло лепо и креативно време. Учило се из књига, а ученици су слободно време користили да би развили своје вештине и таленте и међусобно се дружили.

Најлепше успомене остале су ми везане за ученике првог разреда. Били су јако искрени. Родитељи су веома сарађивали са наставницима.

Школа је била врло чиста захваљујући техничком особљу. Сви запослени су били, не само колеге, него и пријатељи. Колеге су својим колегиницама за сваки 8. март приређивали славље. То су врло лепе успомене.

Наставници и учитељи су тада били веома поштовани.

Зорица Мандић, учитељица у пензији